

szawskiego wraz z m. st. Warszawą, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wołyńskiego, poleskiego, nowogródzkiego i wileńskiego przed zastosowaniem do tych przedsiębiorstw ustaw o obowiązku ubezpieczeniu od wypadków, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 148), będą załatwiane według rosyjskich przepisów o odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki przy pracy, obowiązujących w chwili zajścia wypadku, przy zachowaniu postępowania, przewidzianego w tych przepisach, z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w art. 5 niniejszego rozporządzenia.

Postanowienie ustępu 1 niniejszego artykułu w niczym nie narusza przewidzianego w art. 4 ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. obowiązku przejęcia wypłaty zaległych i bieżących rent przez Zakład ubezpieczenia od wypadków na podstawie dokumentów, stwierdzających tytuł prawny do odszkodowania, ani też przewidzianego w art. 5 i 6 tejże ustawy obowiązku przekazania temuż Zakładowi przez pracodawców względnie towarzystwa ubezpieczeniowe wartości kapitałowych rent.

Art. 3. Na prośbę poszkodowanego lub członka rodziny zmarłego z powodu wypadku sądy ponownie rozpatrzą sprawy, wymienione w art. 2 niniejszego rozporządzenia, w których przed wejściem jego w życie zapadły decyzje o niewłaściwości sądów.

Art. 4. Przepisy art. 4 i 5 ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 148) mają zastosowanie również do rent, należnych na podstawie dobrowolnych i prawomocnych umów oraz wyroków sądowych, opartych na ogólnych przepisach prawa cywilnego, za wypadki przy pracy w zakładach pracy, zaszłe przed zastosowaniem do tych zakładów ustaw, wymienionych w art. 1 powołanej ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r.

Do przerachowania tych rent mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1029).

Osoby, uprawnione do świadczeń, objęte postanowieniami ustępu 1 niniejszego artykułu, mają również prawo do dodatków wyrównawczych, przewidzianych w ustawie z dnia 26 listopada 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 125, poz. 892).

Art. 5. Postanowienia ustawy z dnia 26 listopada 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 125, poz. 892) o wypłacie dodatków wyrównawczych i rent, o pokryciu wynikłych stąd wydatków, jako też o sposobie ustalania prawa do tych świadczeń dla osób, wymienionych w art. 1 lit. b i c tej ustawy, mają również zastosowanie do osób, które są uprawnione do odszkodowania z tytułu wypadków przy pracy, zaszłych w warunkach, przewidzianych w art. 2 niniejszego rozporządzenia, lecz które nie mogą uzyskać tytułów, uprawniających do świadczeń (aktów ugody, wyroków sądowych, rezolucyj rentowych i t. p.) w sposób, w tymże artykule wskazany, z powodu likwidacji przedsiębiorstwa, do którego miały roszczenie, lub też z powodu ewakuacji instytucyj

ubezpieczeniowych, powołanych z mocy rosyjskiej ustawy z dnia 10/23 marca 1912 r.

Art. 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej, odnośnie zaś do pracowników kolejowych Ministrowi Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej; wykonanie zaś postanowień art. 2 i 3 powierza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej i Ministrowi Sprawiedliwości — każdemu w swoim zakresie działania.

Art. 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

255.

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 29 lutego 1928 r.

w sprawie zwrotu ceł przy wywozie materiałów wybuchowych.

Na zasadzie art. 7 ustęp d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777), zarządza się co następuje:

§ 1. Przy wywozie zagranicę materiałów wybuchowych, wytworzonych w kraju, zezwala się na zwrot cła, uiszczanego za sprowadzone z zagranicy i zużyte do wyrobu tych towarów — surowce według następujących norm:

1. Proch lontowy . . .	zł. 7.—	od 100 kg
2. Saletry wybuchowe, lignozyt etc.	" 20.—	" " "
3. Lonty	" 35.—	" " "
4. Kapsle	" 80.—	" " "

5. Dynamit	22.—	"	"	"
6. Nitrogliceryna x x x	32.—	"	"	"
7. Trotyl	25.—	"	"	"
8. Proch bezdymny . . .	200.—	"	"	"

§ 2. Zwrot cła z tytułu, wymienionego w § 1 niniejszego rozporządzenia uskutecznia się zapomocą kwitów wywozowych, wystawionych każdorazowo przez upoważnione do tego urzędy celne na podstawie zaświadczeń związków eksportowych, po stwierdzeniu występu towarów zagranicę.

§ 3. Kwity wywozowe opiewają na okaziciela, zachowując ważność na przeciąg 9 miesięcy od daty ich wystawienia i mogą służyć do uiszczania należności celnych za wszelkie towary, sprowadzane z zagranicy, w każdym z urzędów, upoważnionych do wystawiania kwitów.

§ 4. Wykazy związków eksportowych, uprawnionych do wydawania powyżej wymienionych zaświadczeń, będą ustalone przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i ogłaszane w Dzienniku Urzędowym „Monitor Polski”.

§ 5. Przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia wyda Minister Skarbu.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie siódmego dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

256.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 10 marca 1928 r.

w sprawie aresztu domowego.

Na podstawie art. 5 i 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 lutego 1928 r. o areszcie domowym (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 228) zarządzam co następuje:

§ 1. Władza zarządzająca wykonanie kary aresztu domowego (w mieszkaniu) według art. 21 ust. 1 kodeksu karnego 1903 r., według § 246 ustawy karnej 1852 r. lub według § 18 ust. 3 kodeksu karnego 1871 r. oznacza początek i koniec wykonania kary (dzień i godzinę) i z możliwą dokładnością obręb mieszkania lub tych jego części, w których skazany ma odbyć karę, zawiadomi o tem skazanego i uprzedzi go o obowiązku niewydalania się z mieszkania przez czas trwania kary i nieprzyjmowania w tym czasie odwiedzin bez zezwolenia władzy zarządzającej wykonanie kary, o skutkach przekroczenia tych obowiązków (art. 6 i 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej) i o dopuszczalnym trybie nadzoru nad wykonaniem.

Z czynności powyższej należy sporządzić protokół, uwidoczniając w nim oświadczenie skazanego.

§ 2. Władza zarządzająca wykonanie kary może zezwolić na przyjęcie odwiedzin bądź w poszczególnym wypadku, bądź ogólnie na oznaczone wypadki już przy czynności przepisanej §-em 1 lub później w toku wykonania kary.

Za odwiedziny nie można uważać niezbędnego stykania się z osobami, z którymi skazany pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym.

Przyjęcie w razie choroby odwiedzin lekarza i duchownego dozwolone jest zawsze.

Skazanemu, nie prowadzącym gospodarstwa domowego, należy zezwolić na dopuszczenie do mieszkania, w rozmiarze niezbędnym, służby celem utrzymania porządku w mieszkaniu i dostarczania skazanemu żywności i innych przedmiotów codziennego użytku.

Skazanemu można zezwolić na przyjmowanie osób, konieczne w wykonywaniu jego zawodu (klientów, pacjentów, kupujących, zamawiających robotę), tylko wówczas, jeżeli jest niezamożny, utrzymuje się tylko z wykonywania swego zawodu, nie ma ani pomocników ani kim się wyręczyć, a przerwa w zarobkowaniu spowodowałaby dotkliwy uszczerbek w jego dziennym dochodzie.

Na odwiedziny osób bliskich (rodziców, dzieci i t. p.) nie pozostających ze skazanym we wspólnym gospodarstwie domowym, można zezwolić tylko w poszczególnym wypadku ze szczególnie ważnych powodów.

Władza zarządzająca wykonanie kary może upoważnić policję państwową do zezwolenia na odwiedziny przewidziane w ustępie poprzednim na ten wypadek, gdyby nagłość sprawy uniemożliwiła uzyskanie w porę zezwolenia u władzy właściwej.

§ 3. O ile zezwolenie na odwiedziny nie nastąpiło przy czynności przepisanej §-em 1, skazany winien prosić o nie pisemnie lub przez osobę zaufania, a zezwolenia udziela się na piśmie.

Zezwolenie ogólne na oznaczone wypadki można w każdym czasie odwołać.

§ 4. Władza zarządzająca wykonanie kary zarządzi w zasadzie nadzór nad wykonaniem aresztu domowego przez policję państwową w trybie następującym.

Nadzór polega, stosownie do uznania władzy, bądź na wielokrotnym niespodziewanym w różnych porach sprawdzaniu obecności i zachowania się odbywającego karę, bądź na doraźnym sprawdzeniu obecności i zachowania się na każdorazowe zlecenie władzy.

W pierwszym wypadku oznacza się najmniejszą i największą ilość sprawdzeń, których dokonąć należy w ciągu odbywania kary; oznaczoną ilość sprawdzeń policja może przekroczyć tylko wówczas, jeżeli są poszlaki, że skazany naruszył nałożone na niego obowiązki.

W drugim wypadku władza już w toku odbywania kary poleca policji państwowej sprawdzić obecność i zachowanie się skazanego; polecenie takie można wydać raz lub kilka razy.

§ 5. Celem sprawdzenia obecności i zachowania się skazanego organ policyjny może wkroczyć do mieszkania lub części mieszkania, gdzie skazany